

עמוד הקלון: גבר יהודי וחברתו הגרמניה מוצגים לראווה בעיירה גרמנית*

כינוס נאצי להגנה על טוהר הגזע הגרמני: הגזענות מעורבת תמיד בפחדים מיניים**

להתמודד עם הסתירה. אני לא נותן להם לישון. צריך לבחור, או זה, או זה.

"אני בוחר בציונות, ואין ספק שהציונות היא אנטי-דמוקרטית. בזה אין ספק. בזה אין שום של ספק."

יש רק פיתרון אחד לסתירה הזאת. הפיתרון הוא לפי ההלכה. אני איש-הלכה. אין רב בישראל. אם הוא איש-אמת, שלא יאשר לך את זה. כל גוי שלא מוכן לקבל את הסטאטוס של גרתי-גוי, אין לו הזכות להיות פה. מה זה גרתי-גוי? אחד שמקבל את שבע מצוות בני-נח, אבל אין לו סמכות להצביע, הוא לא יכול לשרת בצה"ל או במישטרה. אם הערבי מוכן לקבל את זה על עצמו — בנקשה, אבל אני לא מאמין שיש ערבי מתחת לגיל 40 שיהיה מוכן, אלה שלא יהיו מוכנים, ניתן להם פיצויים — שיעזבו.

"אני מוכן לסצות כל אחד. אם אני לא רוצה להיות ראשי ממשלה, בעזרת השם, הם יבינו שזו האפשרות הטובה בשבילם וילכו."

המראיין שאל את כתנא: "ומה אם לא יבינו וילכו, וגם לא ירצו להיות גרים?"

השלט של הגבר: היהודון לוקח לחדרו תמיד רק נערות גרמניות: השלט של הבחורה: אני החזירה הגדולה ביותר במקום ומתעסקת רק עם יהודים.

"הכרזות אומרות: היהודים הם האסון שלנו". ונשים ונערות היהודים הם חרפתנו! אסיפת-המונים בברלין,

המפותחות. אתה אומר: אם הפועל לא יקבל שכר טוב, לא יעבוד, נכון, אני שומע. אבל במרוקו היו עניים-עניים, אבל היו אידיאליים. אני מאשים את העשירים.

"זה עושק, צריך לחסל, לחסל. אבל הפועלים צריכים להבין שיש קו אדום שמעל לו אי-אפשר להגיע."

"ועכשיו, המיגזר הערבי, כל שנה מקצינים לו עשרות מיליארדים, לחינוך, לסעד, לכבישים, כאשר כבר לא יהיו כאן האנשים האלה, הכסף הזה יהיה מספיק גם לחינוך, גם לשכונות וגם להתנחלויות, ואם אתה חושב שהקטע הזה לא מקובל על האנשים בשוק מחנה-יהודה או ביהוד, אינך אלא טועה!"

כשהוא מכה על השולחן, מרים מדייפס את קולו בצעקה כנואם באסיפת-המונים ונרגע מדי פעם, ובעוד שכמה טיקים עצבניים מעוותים את פניו, הסביר כתנא למראיין מדוע יפול המישטר הדמוקרטי בישראל.

"מה שיפיל את המישטר הוא הסתירה בין הציונות ובין המדינה המערבית," אמר כתנא. **"הנה, המיסמך הסכיופני הזה, מגילת העצמאות, מצד אחד — מדינה יהודית, מצד שני — שיוויון זכויות ודמוקרטיה, ופתאום אי הבדל בין דת ולאום. הווקן שכתב את זה (דוד בן-גוריון) היה או טיפש או נוכל. אני לא חושב שהיה טיפש. הצביעות בולטת פה."**

"אם יש שיוויון זכויות, אז מותר לערבים שיהיה להם רוב פה, נכון? אבל משהו מוכן לתת להם רוב? לשנות את שם המדינה ולבטל בעזרת הרוב הזה את חוקי-השבות? יש כאלו שלא מוכנים

הוא מקיים זאת גם בחייו האישיים: אשתו אינה מופיעה לעולם בציבור, ואינה מרכבת עם זרים.

כשום מקום אין האשה היהודיה מופיעה בתורתו אלא כרמות "טהורה", השייכת לגבר, שתפקידה הוא לייצר ילדים למען האומה והצבא.

קל לכהנא לדגול בדיעה זו, מכיוון שגם כאן הוא יכול להסתמך על הגישה המסורתית של הדת היהודית.

נידונג בשכונת-שפירא

חם זה למין ולגזע מוביל כמעט אוטומטית לחוקי נידונג — החוקים שהתקבלו בעיר ששימשה כעיר-בירתו של הגאוליטר (מנהל איזור-המפלגה) יוליוס שטרייכר ועיתונו דר שטירמר.

בראשית תשמ"ד פירסם כהנא בביטאון הליגה, הירחון הרעיון היהודי תצלום של צעיר החובק צעירה, ומתחתיו הכותרת: "למי איכפת מהתועבה הזאת? תלמיד ערבי בבית-הספר החקלאי מיקוה-ישראל חי, כך נאמר, עם ירידה יהודית."

אחד מעוזריו של כהנא סיפר באותו ירחון על המתרחש בשכונת-שפירא, אחת משכונות-העוני שבדרום תל-אביב:

"מדהים! המחלה חשוכת-המרפא מכרסמת, מרעילה, מתפשטת ומאימת בכריתה גם כאן, בתל-אביב, שכונת-שפירא ממוקמת בדרום העיר, והיא אחת הקורבנות של הסרטן הערבי המתפשט. כמו רבות אחרות, הפכה השכונה מוקד-מישיכה חשוב לערבים המתגוררים בפרו ובאזורים אחרים."

"מומן שילטונו של בגין החלו נוהרים לשכונה ערבים בקצב מסחרר שלא היה כמותו, כאשר כל בית הגית להשכרה מושכר, ובתים סגורים (בתים שפנוו מבעליהם והם בבעלות ממשלתית) נפרצים והפוכים לאחוזתם הקבועה של שורדים ערביים..."

"שמעתי שמועות מפי תושבי השכונה כי בנות יהודיות רבות מכלות בחברתם של חבורות ערבים. המצב הגיע עד לירי כך שרבות מן הבנות חוששות להינתק מן הערבים מפחד 'ארונים', המשליטים עליהן. 'אהבה' על ידי טרור ואיומים..."

כהנא עצמו אמר בראיון שהעניק לג'רוסלם פוסט: **"ערבים מסתובבים בקרב היהודים וכובשים את ליבן, כיסן וכבודן של הצעירות היהודיות."**

"התופעה גוברת מדי שנה, ומדהים הוא מיספר הערבים החיים עם יהודיות, מצד אחד — הספרדיות הממושבים או משכונות המצוקה, ומצד שני — האשכנזיות ובעיקר במישפחות המעמד הבינוני או הגבוה."

"כולן נופלות קורבן לסטודנט הערבי שונא-ישראל, היודע שהדרך הטובה ביותר לזיין את המדינה היא לזיין יהודיה ולפרסם זאת בכל צורה שרק אפשר."

זהו סיגנון דר שטירמר בשפה העברית.

תביעתו של כהנא, להטיל על יחסים בין ערבים ויהודיות עונש-מאסר של חמש שנים, לקוחה מן החוק שהתקבל עליידי הרייכסטאג הגרמני ב-15 בינואר 1935, שנתיים אחרי עליית היטלר לשלטון. הוא נשא את השם 'החוק להגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני'."

נאמר בו, בין השאר:

"מתוך הכרה שהדם הגרמני הוא תנאי מוקדם להמשך קיומו של העם הגרמני, ומתוך רצון נחוץ להבטיח את האומה הגרמנית לעולם, החליט הרייכסטאג פה אחד לחוקק את החוק דלהלן: (1) נישואין בין יהודים לבין אזרחים בעלי דם גרמני או בעלי דם קרוב לו — אסורים. נישואין שנערכו בניגוד לחוק בטלים, גם אם נערכו בחו"ל. לשם עקיפת חוק זה."

"(2) יחסים מחוץ לנישואין בין יהודים לבין אזרחים בעלי דם גרמני או דם קרוב לו — אסורים."

"נהרגו ערבים כל שבוע!"

ערב הבחירות של 1981, אחרי שכהנא החליט בכלל רמלה כי עתידו טמון בקרב המוני היהודים המזרחיים, הוא נתן ראיון לכתב העולם הזה. ערב-הבחירות, כל פירסום היה כשר בעיניו.

בראיון זה גילה את צפונות-ליבו לגבי קהלי-היעד החדש שלו. הוא זכר, מן הסתם, כי היטלר שילב את ההסתה הניצונית בדמוגרפיה סוציאלית, וכי נישא על כתפיהם של מיליוני המובטלים הגרמניים בימי המצוקה הגדולה.

"הציבור שלי זה לא רווקא בסאלונים, אלא עדות-המזרח."

גילה אז לאיש העולם הזה, שריאיון אותו במישור כך ברחוב אוסישקין בירושלים, **"המסר העיקרי שלי הוא לא העניין של הערבים, לא המסר הערבי. זה יהיה המסר של העוני, העוני של הרחוק."**

"הגיעו לכאן מאות אלפי יהודים מתימן, מרוקו, מבגדד, והרסו את האנשים האלה פה, מה שלא עשו המוסלמים באלפיים שנה, עשינו אנחנו בשלושים שנה."

"אני יושבתי איתם בכלל רמלה, באגף ט' לכדו היו ארבעה רוצחים מתימן, אני משוכנע שבאלפיים שנה לא היו בין יהודי תימן ארבעה רוצחים. האנשים האלה יבינו גם את המסר הערבי שלי. יש הברל עצום בין האינטלקטואל בקמפוס והאיש מהשוק, האיש מהשוק יודע מה זה ערבים, הוא חי תחתם, הוא יודע מה הם עשו לו ומה הם מוכנים לעשות לו שוב אם יתן להם הזדמנות."

כהנא הרחיב את הדיבור על הבעיות הכלכליות והחברתיות, אויבי הכלכלה הבריאיה היו בעיניו שלושה: העשיר, הפועל והערבי.

"זו ארץ ענייה ומדינה ענייה, ואנחנו חיים פה כאילו שזה לוס-אנג'לס. חייבים לצמצם ולהוריד את רמת החיים. במיוחד של העשירים. הם רפקו פה את העניים, שנים, שנים, אדם שיש לו מיפעל או נחות יכול להתחמק ממסים, הפועל לא, אנחנו רוצים להתלכד על אלה."

"ועכשיו פיריון העבודה: הפיריון פה הכי נמוך בין 20 המדינות